

te noemde hij 'oude stokpaardjes'. Wat betreft de sectarische propaganda in maatschappelijke instellingen vroeg Peeterman zich af waar de scheidslijn lag tussen geestelijk en maatschappelijk werk als Gods vergeving werd gepredikt aan bewoners van een tehuis. Met betrekking tot de bestuursvorm vond Peeterman de autocratische het beste voor het Leger, omdat 'democratie niet altijd orde brengt in een chaos.' En wat het geld betrof legde hij nog eens uit dat het naar Engeland overgemaakte geld bestemd was voor internationale zendingsarbeid, waarvan het Leger in Engeland zelf het grootste deel in dit fonds stortte. Tenslotte vond Peeterman het onverdragelijk dat het Nederlandsch Leger des Heils gebruik ging maken van de naam en het uniform van het Internationale Leger. Men gaf het Leger een trap en toch behield het zijn naam en uniform. Maste maakte zich schuldig aan proselietenmakerij van het ergste soort door soldaten en officieren te bewegen over te stappen van het internationale Leger naar het Nederlandsch Leger des Heils.¹⁶

4. De strijd om de publieke opinie

Het Leger des Heils deed zijn best om de kwestie af te schilderen als een zaak van ondergeschikt belang. Toch ontstond er meer schade dan men wilde toegeven. Aanvankelijk leek het erop dat de officiële ambtelijke instanties zouden kiezen voor Maste. Zo stond de heer S.L.Veenstra, reclasseringsinspecteur van het Ministerie van Justitie aanvankelijk achter hem, evenals de voorzitters van de Armenraden van Amsterdam, Rotterdam en Utrecht. Maar toen na verloop van tijd bleek dat het Leger des Heils de gelederen gesloten wist te houden, verloor het Nederlandsch Leger des Heils hun steun. Later zou Maste er achter komen dat de secretaris van de Armenraad van Amsterdam, mr. J. Evers door middel van mejufvrouw S. Palstra, eerst zijn secretaresse en later zijn echtgenote, connecties had met het Leger des Heils. De beide ooms van deze dame waren immers leidinggevende officieren van het Leger. Toen mevrouw S.Evers-Palstra tenslotte ook nog eens benoemd werd tot directrice van het Centraal Archief, de instantie die op dat moment in Nederland de publieke collectes coördineerde, werd de positie van het Nederlandsch Leger des Heils volgens Maste nog moeilijker. Het is niet ondenkbaar dat hij gelijk had. Het Leger des

16. Peeterman, G.C.,
Utrechts Nieuwsblad, 8
september 1921.